ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
—БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

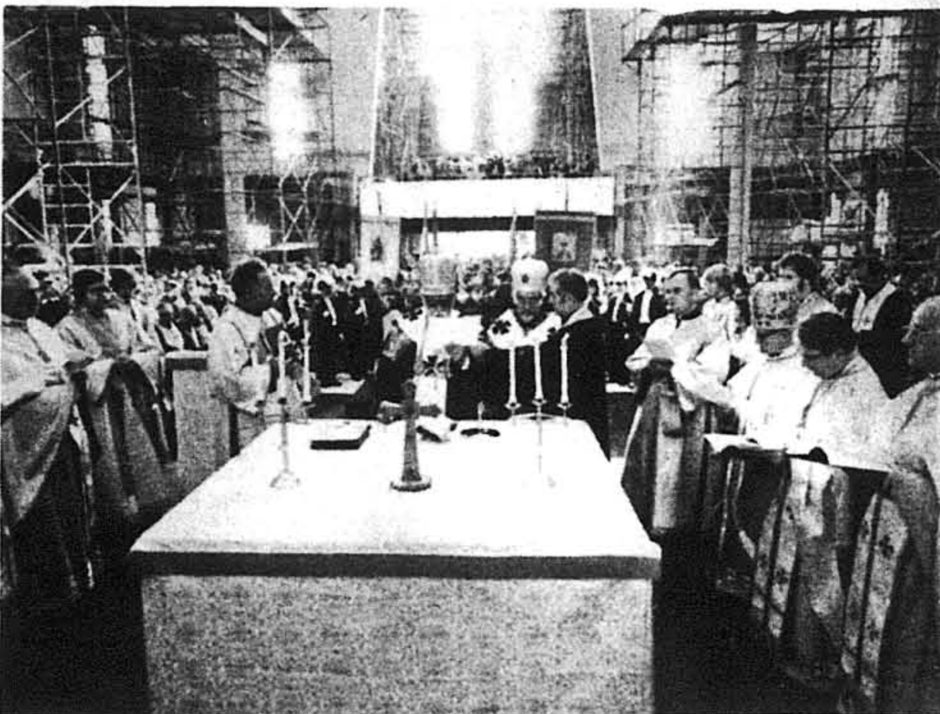

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 203. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 22-го ЖОВТНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 22, 1976 No. 203. VOL. LXXXIII

ПАТРІЯРХ ЙОСИФ ПОСВЯТИВ ЦЕРКВУ УСПЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ В МИССИССАҐА, ОНТАРІО

Під час торжественного посвячення церкви Пресвятої Богородиці в Миссиссаґа, Онт.

Миссиссаґа, Онт. (О. Г.)— Радісною і незабутньою залишиться неділя 10 жовтня 1976 р., в пам'яті всієї української громади цього онтарійського міста в Канаді, де о год. 4 по пол. відбулося врочисте посвячення найновішого Божого храму в східній Єпархії Канади.

До Миссиссаґи, ще кілька років тому на мапі незазначеного, а тепер по величині сьомого міста Канади,прибуло понад 2.50 українців з околиць, а найбільше з сусіднього Торонта, щоби бути свідками небуденного торжества, в центрі якого стала бадьора постать 84-літнього первоієрарха Української Помісної Католицької церкви її Патріярха Блаженнішого Отця Йосифа.

При дверях центрального входу до храму привітав Найдостойнішого Гостя парох церкви Успення Пресв. Богородиці, о. крилош. Матвій Берко, висловлюючи глибоке зворушення з приводу перших відвідин Верховного Архиєрея, та ще вдень великого торжества української громади Миссиссаґи.

Це день довгожданного відкриття Божого храму на прославу Пречистої Діви, посвячення якого довелося довершити Главі Української Помісної Церкви.

Із щирим зворушенням слухала зібрана молитовна громада привітальних слів свого Патріярха та з сльозами радости в очах подивляла велич новозбудованої святині, яка своїми 5-ма й 4-ма меншими стіжкуватими мідяними банями у формі хреста високоо підносилась на тлі небесної блакитті.

В самій будові церкви, за проєктом архітекта Романа Думина, затримано візантійський стиль, але з помітним впливом новітньої архітектури. Білий мармур, спроваджений із стейту Джорджія, надає ясности й обширу будові, яка обіймає 100 стіп ширини й довжини, в місці центральної вежі 115 стіп висоти.

Торжественні святкуванняня почалися відправою перед входом до храму та офіційним уцементуванням пропам'ятної грамоти і посвячення наріжного каменння. Текст грамоти прочитав о. д-р Стасів, а вцементування розпочав Блаженніший Йосиф, а потім Преосв. Ізидор Владика торонтської Єпархії, о. крил. М. Берко, парох церкви, д-р М. Добкін, мер міста Мисиссаґа й Павло Романишин, голова Парафіяльної Ради.

Цією частиною найбільш зацікавилися репортери телевізійних станцій, які того ж вечора передали зфільмовані уривки посвячення, докладно коментуючи небуденну подію в провінції Онтаріо, зокрема зупиняючись над участю в ній прибулого з Риму українського Патріярха.

Входячи в храм, Владика Ізидор посвячував стіни, а Їх Блаженство ніс мощі на дискосі до престола. У посвяченім уже храмі, де ще замість ікон стоять по боках лаштунки для дальшого викінчення церкви, відправлялась перша Благодарственна Архиєрейська Свята Літургія з участю Патріярха Йосифа, Владики Ізидора, отців митратів В. Філевича й П. Жомина; крил. М. Берка; крил. Татарина з Етобіко; крил. І. Сиротинського з Торонта; кол. Л. Чайки з Валдор, Квебек; шамб. С. Сулика з Ню Джерзі, ЗСА, дек. Я. Чижа з Кіґінер, о. М. Маркова ЧСВВ з Глен Ков, о.Я. Левицького з Ґвелф, капеляна Патріярха, о. д-ра П. Стецюка, иподияконів Ю. Ситника й С. Войціховського. Протидияконував бас-баритоном о. Р. Ганкевич , Тандер Бей, а дияконував тенором о. д-р І. Дацько з Риму. Майстрами церемонії були: о. д-р М. Стасів і о. О. Гошуляк з Торонта.

До звеличення Благодарственної Св. Літургії спричинився також могутній спів парафіяльного хору під орудою Остапа Бресденя.

В часі проповіді говорили: о. крил. М. Берко, який ще раз запевнив вірність його парафіян Блаженнішому Патріярхові, Владика Ізидор назвав побудову церкви потрійним чудом: 1) дар площі під будову церкви української піонерської родини Л. й М. Мізунів у 1951 р., 2) прибуття старенького священика з Европи, о. М. Городиського, який опікувався 12 членною церковною родиною та піддержував її в плянах побудови малої церковці в 1954 р. Площа з-під цієї церковці стала частинним ґрунтом під теперішню, хоч на той час — 1969 р. — нереальних розмірів церкву, коли першим парохом був молодий, енерґійний священик о. Матвій Берко. Приїзд о. Берка з Ню Джерзі, ЗСА, Владика Ізидор уважає третім чудом, бо тільки з його приходом церковна громада, яка зросла з 75 родин у 1969 р. на 350 родин у 1976 р., піднялася до будови сьогоднішньої Божої святині.

Та чи не треба вважати четвертим чудом факт, що посвячення 7 років заплянованого храму довершив найвищий достойник Української Католицької Церкви, Блаженніший Отець Йосиф, що у своїй проповіді на Благодарственній Св. Літургії закликав молитись за любов і єдність українського народу.

Після закінчення св. Літургії влаштовано в просторій парафіяльній залі Святковий Вечір. Блаженніший Патріярх Йосиф і його супровідник у своїй гостинній епархії Владика Ізидор почали Господню Молитву, а до них долучилася численне священство та всі гості: представники церковних організацій, преси й радіо та понад 600-членна українська громада.

Господар вечора д-р П. Глібович, зложив привіт від усіх присутніх найдостойнішому Гостеві. Ці привітальні слова кількакратно перeривали присутні своїми оплесками та вставанням з місць у пошані до того, хто, як говорив д-р Глібович, — наражував своє життя за існування Української Католицької Церкви й українського віруючого народу.

Мистецьку частину, яка відбулася перед вечерою, обмежено до короткого виступу найстаршої танцювальної групи при парафії „Барвінок", під кер. М. Балдецького, п. н. „Привіт", на закінчення якого учні Рідної Школи при парафії, Е. Бернгарт і С. Кіт, продеклямували два вірші Л. Храпливої —Щур, спеціяльно написані для цієї оказії.

Після вечері зложив привіт Павло Романишин, голова церковної Ради, від усіх організацій при парафії Успіння Богородиці, а пізніше сестра Ювиналія від Сестер Служебниць.

З привітальним словом виступив присутній із своєю дружиною мер міста Миссиссаґа, д-р М. Добкін. Він поділився своїм невеселим враженням із недавніх відвідин України, підчеркуючи свободу віри в західньому світі в протилежності до обставин у країні його батьків, Україні.

Спеціяльний привіт разом із подарунком передав він Блаженнішому Патріярхові від управи міста.

Владика Ізидор висловив признання парафіянам церкви Успення Богородиці, які під проводом свого відданого пароха і адміністратора піднялися до понад півторамільйонової будови Божої святині, яка є найбільшою у цілій східній Епархії і однією з найбіль-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Групі протестуючих жидів в Москві запевнили зустріч з міністром внутрішніх справ

Москва. — Групі жидівських дисидентів, яка провела сидячий страйк в будинку Верховної Ради СССР і яка наразилась була на шикани і побиття з боку по цивільному одягнених поліційних аґентів, пообіцяно зустріч з міністром внутрішніх справ після того, як дисиденти погодилися закінчити протест і розійтись. Згідно з інформацією Анатолія Щаранського, речника страйкуючої групи, зустріч і розмова з міністром Ніколаєм А. Щелоковим мала відбутися в четвер, 20-го жовтня, о год. 10-й рано. Західня преса відмічує, що якщо така зустріч дійсно відбудеться, то це означатиме, що совєтські речники приділяють цій справі велику увагу, бо досі бажаючі еміґрувати змогли добитися розмови тільки з другорядними особами в міністерствах. Існує загальне переконання, що цей виїмок був зроблений для того, щоб не збільшувати трудної ситуації, яка заіснувала після побиття жидівських дисидентів совєтськими поліцистами чи аґентами КҐБ. Цей випадок набрав широкого розголосу у західньому світі. Багато з цієї групи жидівських дисидентів, які бажають покинути СССР, є науковцями чи професіоналістами в різних ділянках і совєтський уряд відмовляє їм віз з „мотивів безпеки", кажучи, що вони знають багато державних таємниць. Еміґрація жидів з СССР упала з 36.000 в 1973 року до 12.000 в 1975 році.

Престиж ЗСА в Західній Европі значно зменшився

Вашінґтон. — Прихильники демократичного президентського кандидата Джіммі Картера оприлюднили вислід опитування, переведеного минулого літа Інститутом Ґаллупа для Інформаційної Аґенції З'єднаних Стейтів, яке виявило, що престиж ЗСА в Західній Европі зменшився до найнижчого рівня за останніх 22 роки, хоча більшість західньоевропейців далі вважають, що доля їхніх країн нерозлучно пов'язана з Америкою та що їхні інтереси майже ідентичні з інтересами ЗСА, як рівнож виявили переконання, що Америка далі спроможна успішно розв'язати всі свої проблеми. Опитування, переведене в Італії, Великобританії, Західній Німеччині та Франції виявило, що більшість населення тих держав далі мають довір'я до ЗСА, але зросла кількість осіб, які заявили, що „непевні" щодо своїх поглядів, а також збільшилася критика окремих аспектів політики Вашінґтону.

Речники Інформаційної Аґенції признали, що таке опитування відбулося, але заявили, що висліди опитування були „не зовсім точні" та могли „привести деяких людей до неправильної інтерпретації".

ЗСА НЕ ТОЛЕРУВАЛИ Б НОВОГО АРАБСЬКОГО ЕМБАРҐО НА НАФТУ -- ЗАЯВЛЯЄ ПРЕЗИДЕНТ ФОРД

Вашінґтон. — Під час пресової конференції в середу, 20 жовтня, президент Джеральд Форд заявив, що його уряд „не толерував би" нового арабського ембарґо на експорт нафти до ЗСА, додаючи, що з уваги на політику його адміністрації відносно Близького Сходу — він не передбачує великих можливостей, щоб таке ембарґо було встановлене. Президент рівнож твердив, що дипломатичні заходи уряду ЗСА здобули довір'я не тільки Ізраїля, але також арабських держав і тому тепер існують дуже малі вигляди на те, щоб на Близькому Сході вибухла нова війна.

Під час конференції президент Форд заявив, що не погоджується з рекомендаціями свого суперника Джіммі Картера, який вже кількакратно твердив, що на випадок нового арабського ембарґо на нафту припинив би продаж харчових продуктів, всю торгівлю та допомогу тим державам. Президент Форд вважає, що ЗСА можуть запобігти будь-якому ембарґо і тому не треба буде припинювати продажу сільськогосподарських продуктів, бо експорт цих продуктів конечний не тільки для збільшення заробітків американських фармерів, але також для економічного добробуту цілої Америки.

Президент теж виступив в обороні ген. Джорджа Бравна, голови Об'єднаних Шефів Штабу, заявляючи, що хоча заява ген. Бравна, що Ізраїль є „мілітарним обтяженням" для ЗСА була „необдумана та нерозсудлива", то він, тобто президент Форд, не плянує вимагати резиґнації ген. Бравна. Президент сказав, що зразу після війни в 1973-му році Ізраїль „технічно був мілітарним обтяженням" для Америки, бо ЗСА мусіли в короткому часі доставити Ізраїлеві багато нової зброї, але це обтяження було тільки тимчасове і тепер Ізраїль є сильним союзником і Америка далі ґарантуватиме безпеку та існування Ізраїля.

Під час пресконференції президент Форд заперечив закиди Джона Діна, колишнього правного дорадника президента Ричарда Ніксона, який твердить, що в 1972-му році Джералд Форд, бувши ще лідером Республіканської меншости в Палаті Репрезентантів, старався не допустити до інвестиґації Вотерґейтської афери законодавчими комісіями.

Президент Форд сказав, що підхід Джіммі Картера до проблем закордонної політики є „наївний", бо він, наприклад, думає, що може цілком припинити бойкот арабських держав проти американських фірм, які торгують з Ізраїлем, хоча бойкоту не зуміли припинити президенти Айзенгавер, Кеннеді, Джонсон і Ніксон.

Виявляють непорозуміння в Компартії Італії

Рим. Приховуване досі непорозуміння внутрі Комуністичної партії Італії вийшло на верх і про нього заговорили не противники комуністів, але таки самі провідні комуністи, як Люїджі Лонґо ,колишній перший секретар Компартії, Джорджіо Амендола і сам генеральний секретар партії Енріко Берлінґуер. Спір розпочався з того, що фракція Луїджі Лонґо не погоджується з теперішньою політикою Центрального Комітету Компартії, який настоює, щоб комуністичні посли в італійському парляменті підтримували урядову партію християнських демократів, бо це, мовляв, може некорисно відбитись на популярности партії серед робітництва і селянства. Лонґо закликав до зміни політики, бо християнські демократи, які були при владі понад 30 років в Італії, не спроможні розв'язати економічної кризи і обнизити курсу інфляції. „Якщо хтось думає інакше, — заявив Лонґо, — той обдурює себе". Амендола натомість заявив, що Компартія у сьогоднішній ситуації не має виходу, як тільки співпрацювати у парляменті з християнськими демократами, інакше інфляція знищить господарку країни. Берлінґуер у своєму вступному слові на сесії ЦК партії відмітив, що відмова піддержки уряду християнських демократів в теперішній ситуації принесла б нову політичну кризу і нові економічні клопоти. Досі комуністичні парляментаристи здержувалися від голосування, даючи тим самим можливість урядові проводити в життя запляновані проєкти. Інакше уряд християнських демократів не вдержався б при владі.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЛИСТОПАДОВА АКАДЕМІЯ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій влаштовує тут в неділю, 31-го жовтня ц.р., в залі школи св. Юра при 6-ій вулиці Святочну Академію для відзначення 58 роковин Листопадового Чину і вшанування світлої пам'яті Слуги Божого Андрея. Доповідатиме проф. д-р Василь Лев, голова Філологічної Секції НТШ, а участь в мистецькій частині візьмуть: дівочий хор Осередку СУМА „Жайворонки", молода солістка Наталія Худа-Гусяк, бандуристи Школи Кобзарського Мистецтва, адв. Аскольд Лозинський та інші.

ТОВАРИСЬКИЙ ВЕЧІР ТУІА

Ню Йорк. — Заходами Метрополітального Відділу Товариства Українських Інженерів Америки тут в суботу, 23-го жовтня ц.р. о год. 7-й вечора в приміщенні Українського Інституту Америки — 2 Схід 79-та вулиця, відбудеться товариський вечір, на якому інж. Богдан Мак виголосить доповідь на тему: „Командир УПА-Захід", побудувану на основі власних споминів і державних польських документів. Вечором проводитиме інж. Юрій Базилевський. Після доповіді гутірка при каві і перекусці.

ПРОФ. СТЕПАН ГОРАК ДОПОВІДАТИМЕ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. На запрошення Конференції Центральних Академічних Професійних Товариств відомий наш історик, основник і голова Асоціяції для студій національностей в СССР і Східній Европі та головний редактор журнал „Нешенеліст пейперс", проф. д-р Степан Горак виголосить в суботу, 6 листопада ц.р. в Українському Інституті Америки — 2 Схід 79-та вулиця, доповідь на тему: „Проблеми української історичної науки в УССР і в ЗСА".

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ ВІДБУЛА ЧЕРГОВІ ЗАСІДАННЯ. АДВ. АНДРІЙ СЕМОТЮК ВІДІЙШОВ З КЕРІВНИКА БЮРА СКВУ В НЮ ЙОРКУ

Торонто (ІС СКВУ). — В суботу, 25-го вересня ц. р., відбулося тут засідання Президії Секреетаріяту СКВУ з участю трьох позамісцевих членів Секретаріяту, а саме мґра І. Іванчука, заступника президента КУК, проф. д-ра Б. Гнатюка, члена Екзекутиви УККА та сен. П. Юзика, голови Комісії Прав Людини СКВУ Президент СКВУ, о. митр. В. Кушнір, не міг прибути на наради через недугу. Головними точками нарад були критичний фінансовий стан СКВУ та дальша діяльність бюра СКВУ при ООН в Ню Йорку.

Д-р Франко Мартинюк, скарбник СКВУ, подав порівняння бюджетових вплат поодиноких країн протягом 1976 р. із бюджетовим розподілом, прийнятим Х-ою Пленарною Сесією СКВУ. Звіт д-ра Ф. Мартинюка виказує, що до вересня 1976 р. з терену Канади зібрано 29,900.00 дол. в порівнянні із визначеною Пленарною Сесією сумою 30,500.00 дол. Д-р М. Кушпета, голова Фінансової Комісії СКВУ, зауважив, що більшість із цих грошей зібрала безпосередньо Фінансова Комісія та що цей успіх, як і попередні успішні збірки в Канаді 1974 і 1975 рр., слід завдячувати співпраці і допомозі КУК, та українських церков на терені Канади. Мґр Іванчук, член Екзекутиви КУК, повідомив, що Централя КУК має на конті СКВУ ще поверх 4,000.00 дол., які ще не встигла передати Президії Секретаріяту СКВУ. Це означає, що українська громада в Канаді вже третій рік під ряд перевиконує свої фінансові зобов'язання супроти СКВУ і жертвує львину частину цілого бюджету СКВУ. Натомість звіт д-ра Ф. Мартинюка теж виказує, що з терену ЗСА на бюджетове зобов'язання в сумі 41,500.00 дол. прибуло до вересня 1976 р. ледве 9,200.00 дол. Це теж вже третій рік під ряд, що збірки з терену ЗСА не приносять суми, визначеної Пленарною Сесією. Згідно з домаганням УККА, збірка на терені ЗСА ведеться через бюро централі УККА.

Збіркова кампанія на терені ЗСА, яка мала відбутися в травні 1976 року, не дала бажаних вислідів. Вона не мала належного розголосу й місцями навіть натрапляла на неґативне наставлення. В найбільшому українському щоденнику у вільному світі, „Свобода", появився лише один скромний заклик Екзекутиви УККА до громади жертвувати на потреби СКВУ. Редакція „Свободи" відмовила Президії Секретаріяту СКВУ помістити будь-які інші заклики в цій справі.

Українська громада в Европі, подібно як громада в Канаді, перевищила своє бюджетове зобов'язання супроти СКВУ, бо на визначених 2,500 дол. передали до вересня 1976 р. суму 2,900 дол. Зате з Австралії на визначених 5,000 дол. вплинуло всього 900 дол. Скарбник СКВУ зазначив, що згадані збіркові акції по країнах разом дотепер дали суму біля 43,000 дол. Окрім того, до СКВУ вплинули деякі фонди через продаж видань, „Вісник СКВУ", тощо.

Видатки СКВУ від січня до вересня 1976 р. виносять біля 100,000 дол., з того 40 тис. дол. на бюро СКВУ в Торонті, 19,000 дол. на бюро в Ню Йорку, 31,000 дол. на діяльність Комісії Прав Людини та Інформаційної Служби, 5,500 дол. на переведення Пленарної Сесії в лютім 1976 року та 5,300 дол. на покриття видатків, пов'язаних із подорожжю Леоніда Плюща з родиною до Північної Америки. Це значить, що цього року СКВУ має величезний дефіцит, спричинений головно недобором вплат з терену ЗСА. Що Президія Секретаріяту СКВУ може ще взагалі діяти, завдячується запасному фондові, зложеному із надвишок з ІІ-го Світового Конгресу й успішних збірок в Канаді попередніми роками. Проте, цей запасний фонд, який мав стати зав'язком нерухомого 5.000.000 дол. Фонду СКВУ, ухвалено ІІ-им Конґресом, вже більше як половину вичерпаний і невистачальний, щоб забезпечити діяльність СКВУ на більше ніж кілька місяців.

Не менш потрясаючою вісткою на нарадах була несподівана відмова адв. Андрія Семотюка дальше займати пост керівника бюра СКВУ у місці осідку ООН в Ню Йорку, як це йому пропонувала Президія СКВУ. Перший рік контрактового затруднення адв. Семотюка на тій позиції вигас у серпні ц. р. Адв. А. Семотюк недавно предложив Президії обширний друкований звіт із своєї праці, яку Президія одноголосно схвалила. Звіт описує головні аспекти діяльности бюра, а саме: аплікація ІС СКВУ до ООН про одержання для СКВУ постійної пресової акредитації в ООН; участь у міжнародних конґресах ООН у Мехіко і Ванкувері; участь у праці Українського Олімпійського Комітету в Монтреалі; підготова праці над питанням деколонізації СССР; участь в акції Комісії Прав Людини СКВУ в обо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЗУСТРІЧ В ЧІКАҐО

Чікаґо, Ілл. — В неділю, 24-го жовтня ц.р., тут в Домі СУМА при 2457 В. Чікаґо евеню відбудеться від год. 2-5 по полудні зустріч українців з конґресменами Дервінським і Гайдом та д-ром Мироном Куропасем, спеціяльним асистентом президента Форда для етнічних справ. Зустріч влаштовує Комітет для вибору Антоновича на стейтового конґресмена. Д-р М. Куропась привезе звернення президента Форда, який особисто вважав за потрібне піддержати кандидатуру Антоновича.

Інформують про пересунення на найвищому щаблі в Китаю

Гонґ Конґ. — Ройтер, покликаючись на інформації місцевої преси, повідомляє, що в Політбюро і уряді Китайської Народної Республіки відбуваються тепер пересунення і це вказує, що теперішній ватажок Китаю, Гуа Куо-фенґ. скріплює свої позиції в партії. Газети в Гонґ Конґу впевняють, що Лі Гсієн-нієн. міністер КНР для економічних справ, був найменований на прем'єр - міністра. Газета правого напрямку „Нам Ваг Ман Пао" заявляє, що Лі був рівночасно назначений заступником голови Компартії Китаю. Заступниками Гуа Куо-фенґа були також назначені Чен Гсі-лієн, дотеперішній заступник прем'єра, і Єґ Чієн-їнґ. Групу „чотирьох", очолювану вдовою Мао Тсе-тунґа, позбавлено всяких прав в Компартії і звільнено з усіх урядових постів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Розлад в комсомолі

На останньому XXV з'їзді КПСС, як також на з'їзді Компартії України, важливе місце у промовах генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Ілліча Брежнєва і його ставленика в Україні Володимира Щербицького займали турботи за виховання молоді, головно комсомольської, в комуністичному дусі, бо мовляв, серед молоді „загніздився формалізм в роботі і не рідко жива молодіжна справа підмінюється тільки засіданнями і паперотворчістю". Як Брежнєв, так і Щербицький відмітили, що серед комсомольської молоді є велика частина таких, які не цікавляться життям своєї організації — „не проявляють ентузіязму до будівництва комунізму„ і тільки формально належать до комсомолу, „проходять стороною від кипучого життя, забуваючи про свої обов'язки перед суспільством", — казав Брежнєв. В закліюченні обидва совєтські верховоди ствердили, що комсомольців „терба вчити життєвої мудрости", бо інакше вони підпадатимуть під вплив „буржуазної пропаґанди", яка намагається використати совєтську молодь для своїх „брудних цілей і послаблення соціялістичної системи".

Совєтська преса дещо пояснила на чому саме полягає ця „совєтська життєва мудрість". Комсомольці, на думку совєтських верховодів, мають насамперед „глибоко вивчити матеріяли XXV з'їзду КПСС", бо ці рішення „відкриють молоді необмежений простір для виявлення своїх найкращих рис у праці, навчанні, громадській роботі".

Тут, як каже приповідка, „закопана собака". „Комуністичне виховання" — це тільки партійна фразеологія і формалістика. Компартія потребує контиґентів молоді на державні роботи і виконання запляновавих раніше урядом проєктів, подібних до будови приамурської залізниці і розбудови Сибіру. Туди, знову ж таки згідно з інформаціями у совєтській пресі, висилають комсомольців з України, Узбекістану, Білорусі і прибалтійських республік, де частина з них залишається на постійне перебування і заводить родини. Таким чином Компартія одним пострілом вбиває два зайці — розбудовує непрохідимі нетрі Сибіру і позбувається з національних республік молодого елементу, якому марксо-ленінські ідеї стають чужими, а „ідеологічно-виховні семінарі", до ведення яких Компартія заставила випробуваних старших комуністів, не викликають жадного відгуку серед молоді. Буває і так, що такі „семінарі" згодом взагалі перестають діяти, не знаходячи відповідної кількости слухачів.

Очевидно, під дещо іншим аспектом слід розглядати прояви незадоволення молоді в національних республіках. Там бо у багатьох випадках вони мають національну закраску. Слід би цій справі присвятити більше уваги і докладно простудіювати процеси розкладу совєтського комсомолу. Цією справою повинні зайнятись наші студентські ідеологічно-виховні товариства.

Студенти СССР воліють студіювати гуманістику

(М. Гладиш). — Коли совєтські університети все більше переповнені науковими й технічними програмами, то рівночасно чимраз більше студентів кажуть, що хочуть студіювати гуманістику. Таке заявив міністер вищої освіти СССР Єлютін. В інтерв'ю він приписував цю зміну бажанням студіювати легші науки і зростаючим зацікавленням для людського питання, в цьому зацікавленням філософією й історією. В шкільному році 1976/77 в СССР почало навчання п'ять мільйонів студентів у 850 університетах.

Не подаючи статистичних даних, Єлютін сказав, що протягом 10 років він помітив постійно збільшувану кількість прохань студентів вищих шкіл студіювати гуманістичні науки. Одначе — запримітив він — ті бажання студентів не впливають шкідливо на совєтський плян навчання, або на число студентів в інших ділянках навчання. Університетські студії є наперед вирішені в кожній п'ятирічці згідно з потребами совєтського суспільства, а не згідно із студентськими бажаннями, — сказав він. Так то і далі буде прийматися дещо більше як 20 відсотків студентів на гуманістичні студії, не зважаючи на збільшуване заінтересування. „Є чимало різних причин, які бачимо в цьому, що студенти все більше цікавляться ліберальним мистецтвом", — сказав Єлютін. „Одна — це те, що гуманістика є легша, гляньте на різницю студіюючих математику й літературу". Він не наводить аж такого доказу, що студенти стали лінивіші, але така думка поширена серед суспільства про молодшу ґенерацію, яка не зазнала тягарів війни, тому тратить дещо зі своєї енергії.

„Друга причина, це чимраз ширше зацікавлення людським питанням", сказав Єлютін. „Молодь сьогодні більше цікавиться наукою про філософію, історію і т. д." Те зацікавлення більшає, хоч різні науки й технічні галузі все ще промощують дорогу до слави й кар'єри в СССР, і хоча гуманістичні науки є таки більшим предметом для політичних змін, ніж стислі науки.

„Ми укладаємо наш плян студій, беручи під увагу те, скільки спеціялістів у даній ділянці піде на емеритуру, скільки їх умирає і т. д. Скількість спеціялістів, яких потребуємо, це те, що одержуємо, хоч я не кажу, що ми не можемо не робити помилок. Часом тяжко є вдержувати рівновагу з постановами п'ятилітки", казав він.

Чіле відмовляється брати економічну допомогу від ЗСА

Вашінґтон. — Чілійська амбасада в середу, 20 жовтня, оприлюднила меморандум, який передала Державному департаментові, в якому заявляє, що з уваги на те, що Конґрес ЗСА дуже обмежив закордонну допомогу для Чіле, ця південноамериканська держава відмовляється прийняти будь-яку економічну допомогу від ЗСА. [illegible] причиною відмови прийняти економічну допомогу є також те, що економічна ситуація в Чіле „значно поліпшилася". Однак, головний наголос був на факт, що Конґрес, покликаючись на здогадні переслідування інакомислячих в Чіле, обмежив економічну допомогу до 27.5 мільйона долярів і цілком припинив будь-яку військо- [illegible]

Інж. Богдан Федорак

АМЕРИКА, УКРАЇНА І МИ

Доповідь на XII Конґресі Українців Америки

I

Америка — із понад 200-літньою історією свобідного розвитку під оглядом політичним і економічним, держава побудована на найбільш можливому пошануванні особистої свободи руху, вислову та дії, країна, незвичайно багата на природні ресурси з притягаючою демократичною системою, розвинулася продовж свого 200-літнього існування на найбільшу потугу світу з непорівняльно високим життєвим стандартом.

Українці вже понад 100 років втішаються правами цієї країни та її гостинністю. Спершу користувалися наші земляки цими умовинами, щоб задовольнити свої економічні потреби, але після першої, а головно після Другої світової війни Америка стала притулком для багатьох тисяч політичних еміґрантів.

Україна понад триста років у неволі московської імперії. Терпить економічний визиск, нищення культурних надбань, русифікацію на всіх рівнях господарського і політичного життя.

Українська нація перебуває тепер у найбільш небезпечному періоді своєї історії.

Українська земля із своїми природними багатствами та понад 50-мільйоновим населення — закута в кайдани економічного визиску, національного гніту та позбавлена можливости вільного розвитку.

Окупант колонізує Україну росіянами, яких сьогодні є коло 10 мільйонів, головно по промислових центрах та по містах нашої батьківщини. За останні десятиліття Москва винищила десятки мільйонів українців, чи то засланнями поза межі України, чи голодом, чи масовим терором.

З наведених схематичних даних бачимо різкий контраст поміж 2-ма країнами —значить Україною та Америкою. Бачимо різні умови життя і всякого культурного розвитку українців у цих двох країнах. Та коли приглянутись ближче, можна завважити деякі подібності, коли йде про можливості розвитку державно - національних аспірацій українців та збереження їхньої національної субстанції.

Аспект політичний: хоч Америка в теорії стоїть на принципах самовизначення для всіх народів і повної особистої свободи для одиниць, то в практиці концепції Ніксона - Кіссінджера — поділ світу на сфери впливів світових потуг для задержання „статус кво" в територіяльних питаннях та стан співіснувального відпруження — вповні покриваються з плянами і потребами Москви. Якщо хтось навіть сумнівався в інтенціях Кіссінджерової політики, то заява Зонненфельдта для 28 американських амбасадорів у Лондоні минулого грудня, а також підписання президентом Фордом Гельсінкської угоди яскраво підтвердили, що політика секретаря стейту не є його, але американського уряду. Значить, поневолені Москвою народи Америка скреслила з листи своїх політичних рахунків. Скреслила також Україну.

Аспект збереження української національної субстанції.: Москва з наміром втримати імперію і домінацію росіян, з наміром підбити світ, уживаючи комунізм на зовні, а злиття націй внутрі, безпощадно русифікує все життя й населення в так званих національних республіках, запрягаючи до цієї акції нацменів, їхню наукову еліту та апарат партії.

З навалом 10-ти мільйонів зайд - росіян на Україну їй усе легше нищити українські культурні надбання, історичні пам'ятки, Церкву і шкільництво. При тому витискається українську мову з публічного життя, зводячи її до другорядного чинника, для домашнього вжитку.

Цей процес русифікації, підтримуваний урядом і партією — значить насильної русифікації в Україні — можна до деякої міри в своїх наслідках прирівняти до процесу асиміляції тут в Америці, коли йде про збереження національної субстанції в діяспорі. Хоч в Америці існує повна свобода, всі можливості прояву культурних зацікавлень, а навіть офіційно заперечується стосовану донедавна політику „мелтінґ пат", то все таки асиміляційний процес існує і десяткує тут українську національну спільноту не менше, як насильна русифікація в Україні.

Отже, маємо ту саму проблему, хоч з інших причин і з іншими наслідками, і на інших континентах, що однаково загрожує нашій національній спільноті. Проблема русифікації там і асиміляції тут однаково загрозлива й вимагає специфічних методів при її розв'язуванні. Ця загроза національної смерти мільйонів наших братів і сестер тут і там вимагає належної уваги не тільки якоїсь частини нашої спільноти, не якоїсь професії, але цілої нашої громади, пам'ятаючи Франкове: „Кожний думай, що на тобі міліонів стан стоїть..."

Коли ми на еміґрації ще під враженням подій II світової війни та під тиском обставин таборового життя, а потім після переселення за океани, почали помалу звертати увагу на асиміляційну проблему, то в Україні сторожі духа нації виявили повну турботу тим станом, що був в Україні, перестерігали нас перед наслідками потурання асиміляції. Симоненкове: „Нехай мовчать Америки й Росії, коли я з Тобою говорю" вказувало на велику турботу поета та його покоління тим, що находились опікуни проти її волі. А його „Народ мій є. Народ мій вічно буде" було деклярацією розрахунку на власні сили.

І так, як завжди це буває, в часі найбільшої потреби прийшло до голосу покоління шестидесятників, які підняли прапор боротьби за найістотніші права нашого народу, стали в обороні завтрішнього дня поневоленої батьківщини.

Через свою стійкість, зрозуміння ситуації, збагнення природних потреб народу та в беззастережному відданні вони започаткували новітній ренесанс духа, який довів до того, що національно - політичне становище в Україні в 70-тих роках стояло на високому рівні. Може вплив шестидесятників не був широкий, може не все населення слухало їх голосу, але їх політичне кредо було чисто наставлене на самостійницьку лінію політичної дії. Останні числа „Вісника" зраджують здекляровану тенденцію говорити про українську справу в політичному аспекті, говорити про українську державу.

Ярослав Стецько в своєму слові до молоді в Лестері, Англія, недавно в 1976 році стверджував: „Чудо відродження молодого покоління України в дусі патріотизму і героїчного християнства дає нам силу тут на чужині і наказує розгортати світовий протиросійський і протикомуністичний фронт... Наші ідеї мусять бути в наступі також у Вільному світі, бо вони спасенні і для нього".

Хвиля арештів 72 року тимчасово послабила поновно це відродження. Окупант з великою інтенсивністю проводить русифікацію в Україні та старається створити один совєтський народ.

Які перед нами завдання? — Це з'ясував ще в 1955 році Степан Бандера: „Найперше йдеться про збереження живучим того, що є найістотнішим у житті і розвитку нації, що становить властивий зміст її самобутности, змисл її розвитку як збірної одиниці. Ідеться про захист найвищих загальнолюдських цінностей — віри в Бога, волі, гідности, права й вільного розвитку народу та людини".

В ширшій інтерпретації всі ці вартості окреслюється як культурні надбання, вартості чи життєві потреби зрілих народів.

(Продовження буде)

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Гаврило Гордієнко. ПІД ЩИТОМ МАРСА. Спогади. Том І. Філядельфія, 1976, ст. 368. Накладом Автора. Мистецьку обкладинку виконав Андрій Малай. На компютері складав Петро Ямняк.

Спогади Гаврила Гордієнка під войовничим заголовком напевно зацікавлять всіх тих, хто інтересується нашим минулим і турбується тим, чому наш нарід не міг здобути самостійности тоді, коли після Першої війни розпалися обидві імперії, які поневолювали Україну.

Читачі „Свободи" можуть собі пригадувати Г. Гордієнка з рецензії, друкованої в цьому щоденнику недавно про гарну книжку „Червона Калина". Досі він надрукував кілька книжок зі своєї фахової ділянки (він інженер агроном), а тепер він пригадав собі, що на старості літ треба б написати спогади, які „можуть бути цінними для майбутніх поколінь, як свідоцтво про автора, його діяльність, здібність його спостережень та чистоту його пам'яти".

Г. Гордієнко признається, що „теми, порушувані в цих спогадах, часто й довго обдумує, пригадує, тому вони й „спомини", — заглядає до літератури, щоби якийсь факт, якусь дату знайти". Автор вже давніше старався про те, щоб „писати щоденник", і за зароблені гроші в Румунії вже в 1921 році купив собі на це зошит та олівець. До писання споминів заохочував автора, який був студентом Української Господарської Академії в Подєбрадах, відомий письменник лікар Модест Левицький.

Г. Гордієнко пише, що він „мабуть й уродився бути літописцем, такий був у мені потяг відразу нюхом пізнавати, що є великою історичною цінністю, яку треба зберігати для майбутнього. Не раз і не двічі мене тягло до літописання-" Та не завжди можна було записувати, бо записки могли дістатися в руки ворога.

Автор народився в 1902 році. В своїй книжці „Під щитом Марса" він згадує про всі ті війни, які були на початку XX віку аж до Першої світової війни та до нашої визвольної війни. Автор пише про це так:

„Моє двадцяте століття почалося „Китайською війною (1899-1901) і по всіх ознаках на небі і на землі, можливо, і буде кінчатися також якоюсь „Китайською війною".

Г. Гордієнко згадує про „Бурську війну", та про війни: Японську, Італійську (1911', Балканську та інші давніші війни, але він робить це тому, що в своєму дитячому житті зустрічався з наслідками цих усіх воєн, включно до війни, яка почалася в 1914 році.

Автор пише цікаво, немов в літературному творі. На перших 35-ох сторінках Гордієнко згадує своє рідне місто Олександрівськ та про свій рід Гордієнків.

Постріл у Сараєві був не в липні 1914 року, як гадає автор, а 28 червня того ж року. Першого серпня 1914 р. почалася війна, і її відчув і 12-літній Гаврило в Олександрівську, куди привезли ранених з галицького фронту. Автор згадує революцію 1917 в Україні, про 1918 рік і Гетьманщину, про роки 1919, 1920, 1921 і 1922 та про те, що ділялося в його житті після 1922-го року, коли автор знайшовся в Чехо - Словаччині, де почав студіювати. Та його шлях не був легкий. Він був у повстанцях, був з денікінцями і з вранґелівцями, з якими в українській частині відступав аж до Криму. Коли комуністи зайняли Крим, український відділ опинився Царгороді, звідки переїхав до Румунії, де Гордієнко перебував два роки, бо в 1922 році переїхав до Чехо - Словаччини, де почав студіювати в Подєбрадах.

Його спогади для сучасних читачів є сенсацією, бо ми дуже мало знаємо, що ділялося в тій частині України, яка могла б була бути найсильнішою підтримкою в боротьбі за волю, якби могла була активно включитися в цю боротьбу. Ім'я Головного Отамана Симона Петлюри у нас, на далекому Лівобережжі мало було знане й мало спопуляризоване", — пише автор, який в січні 1920 року разом зі своїми товаришами вислав післанців, щоб шукати Української Реґулярної Армії, бо вістки про неї поширювалися внаслідок цього, що на Правобережжі рейдував Перший Зимовий Похід.

Автор критично висловлюється про тодішню нашу політику, хоч і додає, що „добре тепер мені бути мудрим і так писати, тільки я тоді був ще юнаком!"

Г. Гордієнко сам підкреслює, що він під час нашої визвольної війни був юнаком і не визначною людиною. Це перші спогади не якогось політика чи вищого військовика, і саме цим вони цінні.

В книзі „Під щитом Марса" маємо аж 36 сторінок ілюстрацій, всього 59 фото знімок осіб, будинок документів, паспортів та посвідок із українськими державними печатками. Цю цінну книжку щиро поручаємо українським читачам, які зможуть багато довідатися, як це було в південній частині Лівобережжя під час визвольних змагань, де діяв теж і славний анархіст Махно, з яким автор зустрічався в Україні і в Румунії.

Хто прочитає цей том, той нетерпеливо чекатиме на другий, бо автор вміє цікаво згадувати про своє життя.

∴

Ігор Шанковський. ЛІТЕРАТУРНІ МОНОЛОГИ ДО ТИХ, ХТО ХОЧЕ МІРКУВАТИ. Відбитка із журналу „Визвольний Шлях", кн. 4 за 1976 рік, ст. 437-449.

Доктор філософічних наук Ігор Шанковський на 13-ох сторінках пояснює манівці нашого літературного „модернізму" і твердить, що „модерністичні" витребеньки в українській екзильній літературі — це явище „хворобливе" і воно постало „із потреб снобів" здобути славу. І. Шанковський

(Закінчення на стор. 3-й)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО ПАНЕЛЬ МОЛОДІ

У „Свободі" 12-13 жовтня в повідомленні про панель молоді під час XII Конґресу Українців в Америці сказано, що „всі панелісти погодилися в цьому, що одним із можливих засобів, щоб зацікавити молодь і студентів в громадському житті, це політично - суспільне виховання у молодечих організаціях. Панелісти ствердили, що завдяки цьому молода людина набирає любови і пошани до культури України".

Без сумніву, деякі панелісти висловили такий погляд, але це, що всі в цьому згодилися, — не згідне з правдою. Я, як представник Пласту, ніколи не згадав про політичне виховання, поперше тому, що це не мало нічого спільного з питаннями, на які я мав відповісти, а подруге тому, що я не згоджуюсь з тим, що в молодечих організаціях треба виховувати молодь в політичному дусі. Завданням Пласту є виховати характерних, чесних, корисних, повноцінних і свідомих українців, вірних своїй Церкві і свому народові. Це не робиться тим, що накидається молоді політичні переконання одної чи другої політичної партії. Треба так виховати молодих людей, щоби вони самі собі виробили свої переконання. Ми мусимо бути в першу чергу укранськими патріотами, а наші політичні переконання це вже другорядна річ. Відповідаючи на моє третє питання, тобто, як скріпити українську національну діяльність і співпрацю в молодечих і спортових організаціях, я властне підкреслив, що різниці у віровизнанню, політичних поглядах, чи у приналежності до молодечих організацій, не можуть стати нам на перешкоді в нашій дорозі до спільної мети — незалежної України.

ст. пл. Олесь Кузишин
Станиця Ню Йорк

Ярослав Падох

ЇХНІМИ НАДБАННЯМИ ЖИВЕМО

У 20-річчя смерти Євгена Юлія Пеленського

(3)

„Бібліографія праць Є. Ю. Пеленського" нараховує в ділянці літературознавства 12 позицій окремих видань, 137 статтей і 24 творів за редакцією і передмовою Пеленського, разом 173 позиції за двадцять років. Тематична .. часова аналіза зацікавлення автора утруднена тим, що автор „Бібліографії" часто не додержується хронології власних видань... Темою його більших праць, що появилися окремими виданнями, є літературні нариси „Богдан Лепкий", „Марко Черемшина", „Райнер Марія Рільке й Україна", „Овідій в українській літературі" польською мовою та згодом українською, „Шевченко і Галичина", „Шевченко - клясик" й інші.

В серії українських клясиків Пеленський видав м.ін. Писання гетьмана Івана Мазепи, Козацькі думи, Слово о Полку Ігоревім, Кобзар, твори Марка Черемшини, О. [illegible] го, Квітки Основ'яненка, Степана Руданського й інших. Зокрема цінна „Антологія сучасної української поезії" та „Соняшні кларнети. Антологія української символістичної поезії". Більшість цих видань появилася на еміґрації в Кракові в час особливого голоду на українську книжку. Як вчений і водночас практичний педагог, Євген Пеленський дбав про народну освіту й культуру й виданими творами вельми для неї заслужився.

Не меншу заслугу має він у ділянці педагогії, як видавець і автор шкільних підручників. Його „Бібліографія" у відділі „Педагогія" обіймає за двадцять років 23 книжки та 12 статтей, разом 35 позицій виховної літератури. Між книжковими виданнями є п'ять педагогічних посібників, а решта — це підручники, зокрема читанки, українські та німецькі, для народних і середніх шкіл. В цім пішов Є. Пеленський давнім довоєнним шляхом Наукового Товариства ім. Шевченка, яке друкувало підручники для галицьких шкіл. Неоціненну вартість цієї ділянки праці знають наші учителі важкої воєнної доби, коли шкільний підручник було важче дістати, як хліб і масло. Ціну цієї роботи підносить той факт, що підручники писав, або редаґував знавець і досвідчений учитель та управитель середніх шкіл, передовий науковець-україніст, доцент Українського Вільного Університету в Празі, а згодом у Мюнхені.

Чимало праці вклав Євген Пеленський у справу українського музейництва, зокрема в Національний Музей у Львові, що його утворив і вивінував великий Митрополит Андрей Шептицький. Довгі роки мешкали Пеленські в будинку напроти катедри св. Юра, резиденції майстра Олекси Новаківського. В Національному Музеї працював Євген Пеленський від студентських років і майже до вибуху війни, наперед як стипендист Музею, а потім як науковий співробітник. Тут він глибше зацікавився музейними справами й написав про них ряд статтей. Крім інформаційних та пропаґандивних статтей особливу вартість мають статті про наукову дослідчу роботу Національного Музею, про його 30-ліття і шляхи розбудови; статті „Від Страстей до Воскресення" і „Пам'ятка українського мистецтва з-перед 900 літ". Цікаво відмітити статтю п.н. „До питання про організацію Українського Музею в Америці" („Америка", Філядельфія, 3 серпня 1935 р.), яка не втратила актуальности досі, особливо в час, коли Союз Українок Америки заклав тривкі основи під професійно влаштований музей і саме його тепер святочно відкрив. Стаття говорить про далекозорість Євгена Пеленського.

Нелегко визначити, яка з поодиноких ділянок культурної й наукової праці цієї всесторонньої людини перевантажала, та либонь найцінніші праці залишив Євген Пеленський у ділянці бібліографії. Усе своє життя він відносився до книжки з особливою увагою, яка межувала майже з набожністю, що з роками перейшла в культ.

Ось послухаймо його думки про його святощі — українську книжку, в чепурно виданій брошурі „Культура й культ української книжки" (Краків 1941), яка щасливо збереглася в автора цього спогаду з теплою присвятою Є. Ю. Пеленського для нього.

„На своєму довгому історичному шляху придбала людина дві універсальні речі, в яких, немов у сочці, зосереджується все те суттєве, що відмежовують собою два великі етапи на шляху культурного розвитку людини. Це вогонь і книга. Для первісної людини вогонь був усім. Він давав людині змогу запанувати над природою, піднестися понад всі животини землі... Ціла матеріяльна культура постала щойно з винаходом вогню. Для новітньої людини він далеко не втратив свого значення, але поруч нього виступила книжка... Чи в книгах не зібрано всього, що створив людський геній у царині духової культури? Знання, поезія, мистецтво, релігія, — все те так чи інакше немов заворожене в книзі".

Книзі, українській книзі присвятив Євген Пеленський розмірно найбільше праці і замилування, і найбільше дослідів і творів тривалого значення. Надовго збереже актуальність його піонерська „Бібліографія української бібліографії" (Львів 1934), яка діждалася прихильної оцінки таких знавців предмету, як Володимир Дорошенко, митрополит Іван Огієнко, П. Зленко, Арамiс (О. Мох). Її либонь збирається незабаром передрукувати Український Науковий Інститут Гарвардського Університету. Проф. Пеленський залишив і інші цінні бібліографічні твори: „Матеріяли до краєзнавчої бібліографії Галичини, Волині та Закарпаття" (Львів 1935), „Русалка Дністрова. Матеріяли до бібліографії". (Львів 1937), і чи не першу „Україніку в західньо-европейських мовах", яка появилася, як 158 том Записок НТШ рівнобіжно на трьох мовах, — українській, німецькій і англійській. (Мюнхен 1948). Крім цих книжок за перше двадцятиліття своєї наукової праці автор встиг надрукувати ще 27 статтей на бібліографічні теми, між ними такі важливі, як про бібліографію Шевченківської бібліографії, бібліографію української мовознавчої бібліографії, а далі про бібліографію краєзнавчу, книгознавчу, пресову, Черемшинову, української Овідіяни й ін. Він же редаґував у роках 1937-1941 науковий журнал Товариства Українських Бібліофілів „Українська Книга".

(Продовження буде)

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 16

Р. Карпюк, Джамайка	$ 45.00
Т-во Прихильників УНР, Рочестер	$ 15.00
В. Юнко, Стайнер	15.00
А. Герман, Мейвуд	10.00
С. Павлишин, Рочестер	10.00
Т. Шлапак, Ст. Пітерсбурґ	10.00
І. Віщур, Відд. 20	9.20
С. Штафірний, Айслінґтон	8.30
М. Чухрай, Клівленд	6.60
Р. Вайлак, Річмонд Гілл	5.00
С. Влажків, Торонто	5.00
Д. Бортник, Дедгем	5.00
о. М. Глинський, МкКіс Рокс	5.00
Т. Гринків, Ню Йорк	5.00
І. і М. Деркач, Калумет	5.00
А. Дешевий, Савтфілд	5.00
М. Стецьков Дикий, Боффало М	5.00
І. Єгер	5.00
С. Касіян, Чікаґо	5.00
С. Ківацька, Ню Йорк	5.00
М. Кінаш, Детройт	5.00
В. Ковалишин, Дірборн	5.00
Е. Котлярчук, Форест Гілл	5.00
А. Лаврук, Алтуна	5.00
В. Лещук, Пассейк	5.00
А. Лось, Детройт	5.00
Т. Майструк, Детройт	5.00
С. Мацук, Монтреаль	5.00
М. Микитів, Стайвесант	5.00
О. Михайленко, Форт Лаудердейл	5.00
Г. Озарків, Воррен	5.00
В. Омельченко, Калістаґа	5.00
А. Паламар, Стовні Крік	5.00
М. Плеш, Віллімантик	5.00
А. Попадюк, Розел	5.00
В. Попадюк, Чікаґо	5.00
Н. Прокоп, Норт Порт	5.00
М. Солонина, Ріджевуд	5.00
П. Сташків, Філядельфія	5.00
Г. Укарма, Норвіч	5.00
М. Руй Фуґлевік, Норвеґія	5.00
М. Хархаліс, Торонто	5.00
В. Хоманчук, Путнам Веллі	5.00
М. Чабан, Кліфтон	5.00
Я. Чипак, Вейн	5.00
О. Щеснюк, Гоней Брук	5.00
Дж. Яйко, Форд Сіті	5.00
Н. Ярема, Плейнфілд	5.00
А. Яріш, Рочестер	5.00
І. Куз, Пассейк	4.50
С. Король, Відд. 194	4.40
С. Стерпак, Філядельфія	4.40
С. Стефанів, Флінт	4.00
А. Карпенко, Савтфілд	3.20
Я. Сенишин, Геркімер	3.20
М. Войчук, Лейк Джордж	3.00
А. Гарас, Ветлегем	3.00
М. Яблінчук, Воррен	3.00
А. Вуґель, Міссіссауґа	2.50
В. Лех, Гартфорд	2.50
Ю. Рат, Перу	2.50
І. Шестак, Россфорд	2.50
С. Теслюк, Філядельфія	2.40
М. Бабій, Детройт	2.20
Д. Калушка, Парма	2.20
Я. А. Кукіль, Гартфорд	2.20
В. Мельник, Монтреаль	2.20
Д. Німилович, Стактон	2.20
І. Бабяк, Філядельфія	2.00
І. Веркута, Врукгейвен	2.00
В. Відула, Окаля	2.00
А. Вуцяк, Менчестер	2.00
Т. Гусяк, Вруклин	2.00
В. Жуковець, Юніон Сіті	2.00
Д-р І. Карапінка, Ірвінґтон	2.00
В. Кострик, Парма	2.00
К. Кузьменко, Гарфілд.	2.00
Я. Лехнюк, Палатайн	2.00
Г. Мартинів, Кліфтон	2.00
О. Метельський, Нортгемптон	2.00
М. Нечет, Санта Варбара	2.00
В. Новицький, Віллімантик	2.00
А. Панін, Джерзі Сіті	2.00
М. Породько, Монтґомері	2.00
П. Свистун, Северна Парк	2.00
Р. Сідулак, Окаля	2.00
Ф. Сотник, Детройт	2.00
П. Топільницький, Гастінґ ан Гадсон	2.00
Г. Турчак, Фініксвілл	2.00
Н. Ярем, Філядельфія	2.00
А. Плутовський, Гемден	1.85
М. Чорний, Толідо	150
Г. Ванжа, Рочестер	1.00
А. Даманчук, Ст. Леонард	1.00
Є. Колянковський, Монтреаль	1.00
М. Кулинич, Балтимор	1.00
В. Левицький, Фінікс	1.00
С. Лонишин, Плейнфілд	1.00
Н. Н., Ютика	1.00
Т. Скоробогатий, Лодай	1.00
І. Чигрин, Ст. Пол	1.00
І. Дзядик, Ютика	0.60

Клівленд в обороні Христової віри в Україні

Клівленд (рід) — Як було заповіджено в пресі, проголошено двомовними летючками та згідно з повідомленнями в церквах, Великий Клівленд, Огайо, в неділю ц. р. став в обороні переслідуваних наших Братів і Сестер за Віру Христову в підсовєтській Україні. Місцевий Міжвизнаневий Церковно-громадський комітет оборони Христової Віри і Церкви в Україні влаштував в тому дні Протестаційне віче, яке відбулося в залі школи св. Йосафата, в Пармі. Приявних було около 500 людей. Протестаційні збори тривали 1 і 3/4 години.

За президіяльним столом засіли доповідачі (подаю в порядку виголошених рефератів, який прийнято за кількістю поодиноких віровизнань в Україні), а це о. протопресвітер Олександер Биковець, православний священик (Детройт, Міч.), о. д-р Севастіян Саболь, ЧСВВ, католицький священик (Клівленд, Огайо), і євангельсько-баптистський пастор Олекса Гарбузюк (Чікаґо, Ілл.). З духовників були також о. митрофорний протоієрей Степан Ганкевич, настоятель православної церкви св. Володимира (Парма), о. декан Ярослав Сірко, парох католицької церкви св. Йосафата (Парма) і пастор першої української євангельсько-баптистської церкви, Олександер Перехрест (Клівленд). Трьох членів президії згаданого Церковно-громадського комітету, інж. Іван Фур, голова і два заступники голови: п. Олекса Капустянський і інж. Василь Ґерґель, а крім цього член пресово-інформативної референтури цього Комітету, ред. Роман Данилевич та член референтури зовнішніх зв'язків і голова УЗХ, Клівлендського відділу УКК, д-р Богдан Футей. Модератором був д-р Михайло Пап, професор університету ім. Джана Керрола у Клівленді.

Протестаційне віче почалося молитвою, яку провів о. протосвітер О.Биковець. Інж. І. Фур відкрив Збори, представив учасників за президіяльним столом та передав провід проф. М. Папові. Після короткого вступного слова він представив першого доповідача, о. протопресвітера О. Биковця (проф. М. Пап за чергою говорив про кожного доповідача), який дав вузький перекрій Православної Церкви в Україні, підкресливши при тому дуже важливий факт, що українська православна ієрархія не була причетна до Переяславської угоди 1654 року, а дальше перейшов до постання Української Автокефальної Православної Церкви і її знищення большевиками, згадав про мученичий шлях Митрополита Василя Липківського, при чому навів також дещо зі своїх особистих переживань з того часу, бо його батько був саме переслідуваним священнослужителем цієї Церкви. Другий доповідач, о. д-р С. Саболь, ЧСВВ, знаний український письменник і діяч з часу постання Карпатської України, який перебуває тепер під юрисдикцією нашої Греко-католицької карпато-руської Церкви, стисло зупинився на формальній ліквідації Греко-католицької Церкви в Західній і Карпатській Україні та на Пряшівщині. Ненадійний відхід у вічність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького (1-го листопада 1944 р.) полегшив большевикам взятися до формальної ліквідації нашої Греко-католицької Церкви. Коли доповідач зупинився над справою звільнення з 18-річної большевицької каторги Митрополита Йосифа Сліпого, сказав при тому дуже вимовні слова: „Сьогодні 400 мільйонів вірних Католицької Церкви величають його Ісповідником Віри, а 5 мільйонів українців-католиків заслужено й гідно величають його Патріярхом Української Католицької Церкви", що, цілком зрозуміло, викликало бурю оплесків. Третій доповідач, пастор О.Гарбузюк живо з'ясував положення релігійного переслідування в СССР, а зокрема в Україні, він говорив про велике переслідування там євангеликів і баптистів та звернувся з закликом поробити старання, щоб большевики звільнили заарештованих священнослужителів, перераховуючи декілька відомих з-поміж них прізвищ, та дозволили на свободу усіх релігій. Промова пастора О. Гарбузюка була, справді, протестаційно-вічевого характеру та притягнула пильну увагу приявних.

Після доповідей модератор проф. М. Пап зробив коротке заключне слово. Дальше ред Р. Данилевич приступив до відчитання тексту резолюцій, що його підготовила пресово-інформативна референтура, в склад якої крім нього входили ще д-р Олександер Сидоряк і проф. Іван Холодняк. Він перед відчитанням резолюцій згадав про свою розмову з Блаженнішим Патріярхом Йосифом у вересні ц. р. у Філядельфії, Па., коли то, нав'язуючи до Послання Його Блаженства про „Поєднання в Христі", натякнув на міжвизнаневі протестаційні Збори, заплановані у Клівленді, у справі переслідування Христової Віри і Церкви в Україні, то Патріярх Йосиф прийняв цю вістку з великою увагою та повним вдоволенням, на що заля відгукнулася рясними оплесками. Прочитані резолюції приявні прийняли однозгідно, з тим що їх мається оприлюднити.

Перед входом на залю та виходом з неї частина учасників цього протестаційного Збору підписала петицію до Об'єднаних Націй, як теж окремо виготовлені картки до Папи Павла УІ, Світової Ради Церков та генерального секретаря ОН, д-ра Курта Вальдгайма, у справі переслідування Христової Віри і Церкви в Україні. Збиранням цих підписів займався член організаційної референтури Церковно-грамадського комітету, д-р Ярослав Кривяк. Запланована подібна картка до Константинопільського Патріярха Димитрія не була вчас виготовлена.

При вступі на залю дівчата припинали учасникам цього Протестаційного віча синьо-жовті стяжки, перев'язані чорною стрічкою, а Степан Кікта — жетони з портретом Тараса Шевченка з написом „Свободу ув'язненим".

Сцену прикрашено, за проєктом мистця Романа Раковського, рисунком, що унагляднював закуті руки, простягнені до молитви з написом: „Боже, здійми з нас кайдани!".

Протестаційні сходини закінчено піснею „Боже, вислухай благання...", яку започаткував о. декан Я. Сірко.

Клівлендський Церковно-громадський комітет оборони Христової Віри і Церкви в Україні підготовляє дальше прилюдну протестаційну маніфестацію в середмісті Клівленду в днях 15 і 16-го жовтня, включно з голодівкою, а на кінець цього року симпозіюм про це переслідування в місцевому Університеті ім. Джана Керрола.

ВАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Резолюції Протестаційного Віча проти переслідування релігії в Україні

Українська Громада Великого Клівленду, Огайо, ЗСА відбула в неділю, 3-го жовтня 1976 року Протестаційне Віче в обороні Христової Віри і Церкви в Україні. Після заслухання доповідей священнослужителів — представників православного, католицького і євангельсько-баптистського віровизнань про переслідування людей на Рідних Землях за Віру Христову, схвалила такі резолюції:

1/ Стверджуємо, що совєтська влада, від самого початку свого існування в Україні і донині, безнастанно провадить свою запеклу й нещадну війну проти Бога і релігії, використовуючи для того всі засоби тоталітарно-поліційного режиму.

Релігію совєтська влада проголосила за „опіюм народу", а прямування до найвищих ідеалів людства — до єднання з Богом вважає за найбільші злочини та за антисовєтську діяльність і контрреволюцію.

Для успіху у своїй диявольській боротьбі та влада проголосила конечність т. зв. „перековки" психіки населення з тим, щоб позбавити його звичайних загально-людських прикмет, а йому натомість залишити тільки страх, покору й обов'язок бути рабським виконавцем".

Ідучи таким шляхом, совєтська влада поруйнувала у всіх містах і селах України наші святині — храми Божі, а деякі з них перетворила на свої режимні заклади вбивання віри і волі у людей, винищила єпископат і тисячі інших священнослужителів, винищила мільйони людей мирян і тримає все населення у вічному страху перед репресіями — арештами, тортуруваннями, розстрілами, запроторенням на каторжні роботи і т. ін.

Уперто й безнастанно провадить безбожницьку пропаганду, наповнюючи нею всю пресу й літературу, яку водночас використовує для безоглядної русифікації, проймаючи цією безбожницькою пропагандою всі засідання, збори, всю роботу навчально-виховних закладів і все життя країни; широко послуговується погромницькою діяльністю спеціяльно організованих войовничих безбожників...

2/ Ми звертаємося до вільного світу, що визнає людську гідність, а зокрема до Проводів усіх християнських віровизнань, з усильним проханням безоглядно засудити жахливі практики насильства і терору совєтської влади, масових розстрілів ні в чому неповинних людей, катування їх і виморювання голодом у тюрмах, концтаборах і на примусових роботах у засланнях, практики всіляких утисків, гноблення й дикого потоптання всіх прав людини, а передусім права визнавати Христову віру.

Ми якнайгостріше протестуємо проти цих канібальсько-сатанинських московсько-большевицьких знущань совєтського режиму, що залишаться в історії як страхітливо-маніякальний геростратизм комуністичних тиранів.

Звертаємо пильну увагу вільному світові, що совєтська конституція є лише пропагандивним засобом для замилення очей легковірних і наївних людей з метою заведення в блуд світової опінії та прикриття нечуваних злочинів проти всього людства.

З притиском відзначуємо і те, що створений совєтами православний патріярхат не має нічого спільного з християнством, а служить так само для заведення в помилку опінії широкого світу.

3/ Ми закликаємо всіх віруючих братів і сестер, у розсіянні сущих, до великої чуйности, бо большевицька аґентура протискається у найвищі кола Проводів Христової Церкви в Західньому Світі, а тим самим і на наших поселеннях, вона ширить велике замішання та жахливе спустошення навіть під прикриттям такого тепер поширеного і дуже потрібного екуменічного руху.

Дбайливо бережім християнські ідеали, плекаймо їх у своїх душах, у колі наших родин, серед громадсько-суспільних і політичних середовищ та прямуймо до поширення цих великих цінностей серед нас усіх, щоб ми могли стати цим світильником, що присвічуватиме і нашим рідним, які караються в московсько-большевицькій каторзі.

А до цього спонукує нас також уже недалекий 1000-річний ювілей Свято-Володимирівського хрищення Руси-України, що здійсниться за 12 літ, 1988 Божого Року.

Молім Всевишнього, щоб вселаскаво приспішив час виходу нашого Народу з московської большевицько-безбожницької неволі, а з тим і час відродження Християнської України!

Президія Протестаційного Віча:

о. протосвітер Олександер Биковець, о. митрофорний протоієрей Ганкевич, пастор Олекса Гарбузюк, інж. Василь Ґерґель, Роман Данилевич, Олекса Капустянський, д-р Михайло Пап, пастор Олександер Перехрест, о. д-р Севастіян Саболь, ЧСВВ, о. декан Ярослав Сірко, інж. Іван Фур, д-р Богдан Футей.

Двадцятьліття хору „Дніпро" в Клівленді

На сторінках української преси чим раз частіше появляються дописи про різні ювілеї, святкування, відзначування такого то „ліття", чи річниці. Тяжко не раз повірити, що це „ліття" так скоро до нас примандрувало — дійсним темпом XX віку.

Таке „ліття" з числом „20" застукало хор „Дніпро" в Клівленді, Огайо, що й засвідчило, що цей хор належить до тих перших одиниць, які творилися зараз після масового приїзду до Америки нової іміграції 50-тих років.

Цей свій 20-тий ювілей, хор „Дніпро" відзначить у неділю, 31-го жовтня ц. р., концертом, бенкетом і забавою в залі православної церкви св. Володимира в Пармі, Огайо.

Протягом свого існування, хор „Дніпро" вклав велику працю не тільки в українську громаду, але відкрив очі неукраїнському світові та доказав йому, що українська пісня неперевершена. Знаний хор „Дніпро" в Америці й Канаді хоч би із таких виступів як: концерт з нагоди 150-ої річниці міста Піттсбурґу, участи хору на ЕКСПО „67" в Монтреалі, відкриття пам'ятника нашому генієві Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, чи річних виступів на телебаченні під час різдвяних сезонів, а також з платівки коляд.

Перераховувати виступи хору „Дніпро" тут годі. Але коли взяти під увагу, що протягом 20-ти років, хор брав участь майже в усіх академіях чи інших імпрезах влаштовуваних місцевою клівлендською громадою та дав низку самостійних місцевих і позамісцевих концертів, то це дає певний образ праці, яку хор із себе видав.

Величиною хор протягом років мінявся. Різноманітний був і його репертуар. Віддзеркалював хор і красу української народної пісні, і церковну музику, і українську оперу. Деякі виступи відбувалися у супроводі оркестри.

Хор „Дніпро" звичайно ділиться на три склади, а саме: чоловічий, жіночий і мішаний, але деколи творилися тріо, квінтети і т. п. Від самого початку існування хору „Дніпро", його мистецьким керівником є талановитий, і всім знаний, диригент-композитор Евген Орест Садовський. Недавно хор збагатів новим молодим, багатонадійним диригентом в особі проф. Ярополка Ласовського, який вперше буде диригувати частиною ювілейного концерту.

Сподіваємось, що українська громада великого Клівленду, якій хор „Дніпро" служить на протязі цих 20-ти років, зрозуміє і відповідно оцінить вартість цієї музично-мистецької одиниці та візьме численну участь в його святкуваннях, чим дасть хорові моральну піддержку й заохоту до дальшої праці.

Оля Калущак

Надя Білик -- бакаляр Ратґерського університету

Надя Анна Білик, дочка Стефанії і Стефана Біликів, народилася 24-го вересня 1954-го року в Джерзі Сіті, Н. Дж. У цьому ж місті вона учащала до української парафіяльної школи свв. Петра і Павла, а відтак до середньої школи св. Альойзія будучи на списку Нешенел Анор Сосаті. 25-го травня Надя в Нюаркському Бетґ Ізраель Центрі закінчила школу медичної технології, а дня 27-го травня здобула диплом бакаляра в Ратґерському університеті.

Надя Анна Білик

Надя Білик — активна в українській громаді, є вона членкою - виховницею СУМА в Джерзі Сіті. Надя Білик та її батьки є членами 70-го Від. УНСоюзу в Джерзі Сіті.

Н. Н.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вірнє стверджує, що деякі літературознавці, як Юрій Дивнич і Іван Кошелівець, допомогли „модерністичним" снобам „вилізти з равликових шкаралупок".

Тепер слава цих поетів, авторів нікому незрозумілих поезій, блідне, і зменшилося й їхнє число, але скільки витрачено енергії на писання таких „поезій", як ось ця „творчість" Емми Андієвської:

Стоїть теля
По вухах в крилах.
Червоним столом
Його накрили.

До „найславніших" між цими „модерністичними" творцями належить ще Юрій Тарнавський. Друкує ці „поезії" мюнхенська „Сучасність".

Ігор Шанковський кінчає свою статтю про цих „творців" та їх опікунів і критиків так:

„Наша Батьківщина переживає важке лихоліття. Найкращих її синів покрила сира земля, безліч караєтьcя по концтаборах, і стан цей триває вже довго. Був цей стан і тоді, коли народжувалися українські момодерністичні поети в екзилі. Тому не можна знайти виправдання на те, що серед важкого лиха, яке зазнавала й зазнає Україна — вони взагалі появилися і перетривали серед українського міщанства на еміграції майже двадцять років".

Ми бачими поезію Андієвської, яка живе у вільному світі. А В. Симоненко написав в підмосковській Україні так:

Тремтіть, убивці, думайте, лакузи,
Життя не наліза на ваш копил.
Ви чуєте? На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ

ЛИСТА Ч. 170

Базилевський Г.
Панасюк В.
Отрок С.
Кравчук В.
Краєвський
Мельник К.
Мельник В.
Літкевич С.
Стетт І. Д.
Коропецький М. В
Василик Т. В.
Восс М. А.
Восс І.
Восс А.
Попович О.
Блонарович Т. Л.
Таран Г. О.
Семчишин І.
Семчишин М.
Логаза М. д-р
Семчишин Г. О.
Морозович А.
Олексишин І.
Запухляк І.
Запухляк А.
Малюк І.
Малюк Д.
Шміґель І.
Гавриш І.
Опришко А.
Сорохантюк Е.
Мален М. І.
Мален М. І.
Мален М. І.
Мален М.
Залуцький І.
Залуцький М.
Залуцький Л. О.
Вергун В.
Недвелл П. Р.
Галайда С.
Починок Е.
Починюк М.
Оленяк М.
Децький М.
Качала Д. А.
Орловський Г.
Орловський С.
Квас В.
Квас В.
Неуман М. С.
Гніздовський С.
Янкочук Л.
Янкочук М.
Оленяк А.
Бурда І.
Катинський І.
Сідун М.
Сідун І.
Коваль М.С .
Ярема С. І.
Ярр О.
Ярр О.
Данилевич С.
Данилевич С.
Вересюк В.
Гаррісон С. Д.
Максим'як С.
Максим'як С.
Лісаченко Е.
Вазюк В. І. Др.
Вазюк Е. С.
Вазюк М. І.
Вазюк С. І.
Вазюк К. Ф.
Залуга П.
Янкович М.
Расяк Р. О.
Івануся С. Е.
Цимбала Е. М.
Кібало А.
Гошовський М.
Кузьмик. Н.
Левицький Е. І.
Левицький М
Левицький Д.
Ікалович П.
Ікалович П.
Палідвор М.
Чарторинський І.
Савчук П.
Чагарин Е. М.
Чагарин О. Д.
Принада Б.
Дацьків М.
Федорак С.
Федорак М.
Тресновський Р.
Сікора В.
Добрянський В.
Добрянський В.
Боґґс Г. Д.
Фічімонос Г.
Лимич М.
Пакула Л. М.
Пакула Б. І.
Федак Е.
Федак П.
Рудницький А.
Тимочко І.
Тимочко Т.
Ляшук М.
Озарків Г.
Пакула Р. Т.
Пакула С. Н.
Форманюк В.
Форманюк В.
Федишин О.
Федишин І. П.
Ласієвич Д.
Процю Г. С.
Пирожинський Г.
Форд Т. І.
Гулей М.
Гулей І. В.
Форманюк Г.
Форманюк Е. Г.
Скуянс С.
Чернявський Р.
Чернявський І.
Чернявський І.
Потоцька А.
Личик Н.
Личик В.
Чернявський П.
Госю Е. Н.
Пересада В.
Мороз О. К.
Мороз Г.
Мороз Л. О.
Чалів Ф.
Бойко Г.
Чмир Р. М.
Сломошинський Ф.
Самодель Т. Р.
Труш П.
Тилавський Т.
Гермак В
Турко Т. В.
Клус О.
Лободич І.
Миґасюк А. О.
Тещук Т.
Миґасюк І. А.
Клюс С.
Новак Г. мол.
Починок Н.
Скіра К. І.
Скорецька О.
Шатун П.
Скірка Г. М.
Волошин Г.
Алискевич М. Р.
Алискевич М. Л.
Сцебело В.
Кусіо З. М.
Боднарук І.
Боднарук Л.

К А Н А Д А

Булаковський П.
Матій С. М.
Лапчак І.
Гудз Г.
Себрин І.
Воробець Н.
Дзюма М.
Наконечний І.
Даровський В.
Цимбал С.
Моченко О.
Переклито А. Б.
Шологон В.
Курман І.
Озичерський В.
Пінязь Т.
Баніт М.
Підлісний М.
Камінецький С. І.
Сенишин С

Сума проголошених чеків	$ 825.49
Раніше проголошено	$ 42,930.56
Р А З О М:	$ 43,756.05

Українське жіноцтво Чікаґо відбуло свою дорічну зустріч

В минулому році — Міжнародному Році Жінки та Році Української Жінки — українське організоване жіноцтво Чікаґо створило тимчасовий Комітет Року Української Жінки для їхнього відзначення. Їхня спільна праця увінчалася блискучими успіхами. Влаштовано в одній з найбільших концертових заль Чікаґо концерт Ренати Бабак, бенкет-зустріч громадянства з нею, а опісля добре зорганізоване віче в обороні українських жінок-політв'язнів. Всі ті імпрези — поруч великого морального успіху дали також матеріяльний, що дозволило Комітетові вислати пожертви на оборону політв'язнів і на інші подібні цілі.

Заохочені успіхом своєї співпраці в році жінки, об'єднані організації рішили не розв'язувати свого тимчасового Комітету, але перемінити його на постійний Комітет Об'єднаних Українських Жіночих Організацій Чікаґо, який виступав би там, де треба співпраці всього українського жіноцтва Чікаґо. Рішено, поза випадками, коли прийде потреба спільного виступу жіноцтва, принаймеше раз на рік улаштовувати спільну імпрезу, щоби дати змогу чікаґському жіноцтву стрінутися й обмінятися поглядами.

Провід Комітету переходить, згідно з умовою між організаціями, з однієї організації на другу. Цього року провід і відповідальність за влаштування дорічної імпрези перейшов на 12-ий Від. Українського Золотого Хреста. Рішено влаштувати спільну вечерю для членок організацій і ширшого громадянства. На головну доповідачку запрошено д-р Марусю Бек.

Вечір відбувся у суботу 11-го вересня ц. р. в залі СУМА. Програму вечора відкрила голова 12-го Від. УЗХ Евгена Верес, яка привітала гостей і доповідачку, передаючи провід імпрези Емілії Кулик, яка відчитала гумореску „Садок вишневий коло хати" — добру сатиру на теперішній совєтський побут.

Опісля виступила д-р Маруся Бек. Своє слово вона почала від ролі жінки в українській історії, опісля перейшла до початку українських жіночих організацій у краю і в розсіянні, ствердивши, що об'єднання українського жіноцтва подекуди випередило об'єднання українського громадського життя взагалі. Відтак прелеґентка закликала жіноцтво, щоб воно стало консолідаційним чинником, який мав би об'єднати українську розбиту громаду. Зібрані подякували доповідачці заслуженими довготривалими оплесками. Д-р Марусі Бек піднесено в дарунок від зібраних олійний образ молодої малярки „Незабудьки" — за що д-р Маруся Бек відповіла подякою, і на місці, і опісля в листі до голови Комітету.

Відчитано привіти. З усним привітом виступив голова Філії УККА, інж. Михайло Панасюк, який підкреслив ролю українського жіноцтва в процесі консолідації української громади в діяспорі, зазначивши, що Світова Федерація Українських Жіночих Організацій стала передвісником Світового Конгресу Вільних Українців і ствердивши, що українське жіноцтво Чікаґо грає поважну додаткову ролю в громадському житті Чікаґо, побажав йому успіхів в дальшій праці.

У мистецькій програмі виступило знане на Чікаґському терені і поза Чікаґо, включно з Римом тріо „Незабудьки" в складі пань: Савин, Костелини й Сурівки, при фортепіяновому супроводі Наді Сарин і під мистецьким керівництвом Марії Плешкевич.

Опісля виступила пара танцюристів з театральної студії під керівництвом Любо Цепинського — Роксана Дика і Юрко Цепинський, які виконали танець укладу Цепинського „Червона Рута".

Після закінчення мистецької програми подано вечерю. Харчі поблагословив парох церкви свв. Володимира й Ольги о. крилошанин Маріян Бутринський. Після вечері гості ще довго не розходилися, обмінюючися враженнями з вечора. Зокрема, коло нашої гості д-р Марусі Бек стояла черга тих, які хотіли поговорити з нею.

Публіки могло б бути більше, але так склалося, що то був частинно вакаційний сезон і друга імпреза. Однаковож ті що були приявні винесли дуже добре враження, бо імпреза була на високому культурному рівні і без сумніву сповнила своє завдання.

Роман Верес

ПОСВЯЧЕНО ЦЕРКВУ ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ших українських церков Канади й Америки.

Господар Святкового Вечора прочитав два письмові привіти: від митрополита Максима з Вінніпеґу й архиєпископа Гавриїла з Юґославії, рукоположника о. М. Берка у священичий стан.

На цьому вечорі окремо відзначено перших будівничих парафії спеціяльними грамотами, які вручав Патріярх Йосиф.

У своїм слові Блаженніший Йосиф дякував за запрошення на посвячення Божого храму, на його думку найбільшого, який він дотепер посвячував, та, прощаючись висловив надію на наступну зустріч із парафіянами й передав своє архипастирське благословення.

З почуттям вдячности говорив о. крил. М. Берко, дякуючи за ласкаву участь Блаженнішого Патріярха у торжественних святкуваннях його парафії, та щирим словом згадав усіх безіменних і жертвенних працівників церкви, як також усіх, що причинилися до успішного переведення небуденних святкувань.

Владика Ізидор заінтонував молитву „Достойно є есть", якою і закінчено цей величний день у історії церкви Успення Пресвятої Богородиці в Миссиссаґа, що стане — в остаточному викінченні цінним додатком до церковного будівельного багатства східньої Епархії.

Наступного дня вся англомовна преса відмітила належно посвячення нової церкви, а зокрема „Ґловб енд Мейл" (який продається в кіосках Москви) помістив на першій сторінці із відправи св. Літургії знімок сімшпальтової величини. Всі пресові, телевізійні й радіоповідомлення та статті перед і після святкувань принесли найкращий розголос Українській Католицькій Помісній Церкві, завдяки пресовому комітетові під головуванням члена канадської пресової асоціяції, Ярослава Левцуна.

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

роні віри й Церкви в Україні; постійна участь у пресконференціях у будинку ООН й підношенням там української проблематики; особистий зв'язок з дипломатичними місіями при ООН та пресовим корпусом при ООН; постачання української преси прескомунікатами й статтями про події пов'язані із ООН, які торкаються українських справ; розсилання до всіх дипломатичних місій та преси при ООН меморандумів та матеріялів СКВУ в українських справах й багато іншого. Звіт був розісланий всім членам Президії СКВУ та центральним українським представництвам у всіх країнах. Він мав бути продискутований на ширших нарадах Президії СКВУ, яку Президія старалася скликати від червня ц. р., але безуспішно, бо члени Президії з терену ЗСА не могли прибути ні на одну із кількакратно визначених та відкладаних дат. Наради мали рішити про дальше затруднення керівника бюра СКВУ в Ню Йорку.

Як у звіті, так і в своїй заяві на нарадах Президії СКВУ адв. Семотюк вказав на великі труднощі в праці, на які він натрапляв. Передбаченими були постійні труднощі для всіх заходів СКВУ з боку представництва СССР, УССР та їх союзників при ООН. Проте, головною причиною своєї відмови залишитися на пості керівника бюра СКВУ при ООН, адвокат подав неґативне наставлення з боку ключових членів Секретаріяту СКВУ з терену ЗСА до нього і до його праці.

Звернення до громадянства

Українська громада Філядельфії та околиці відчуває велику потребу мати власну догідну посілість, де наші організації могли б протягом року влаштовувати різні імпрези товарисько-дозвільного характеру, а наша молодь мала б змогу розвивати свої фізичні вмілості, вишколюватись і гартуватись у спортово-виховному та національному дусі.

Ідучи на зустріч цим так важливим потребам нашої громади, Український Спортовий Осередок „Тризуб" після наполегливих шукань, закупив дуже вартісну і догідну 15-ти акрову площу віддалену всього 16 миль від Дому УСО „Тризуб". Ціна посілости — 120 тисяч долярів. Робиться інтенсивні заходи, щоб у можливо найкоротшому часі побудувати там великий купелевий басейн, тенісові корти, різного роду спортові площі та для тих наших організацій, що забажають уряджувати там свої зустрічі, пікніки і тим подібні розвагові імпрези.

Влаштування цього комплексу коштуватиме додаткових 50 - 60 тисяч долярів. Не маючи змоги самим виконати всі ці фінансові зобов'язання, Комітет Купна Площі при УСО „Тризуб" звертається з гарячим проханням до наших Організацій, Установ та індивідуальних громадян прийти нам з фінансовою допомогою у формі грошових датків, або більших сум безвідсоткових позичок зворотних найдальше 10 років.

Віримо, що Ваше зрозуміння цих конечних і корисних для нашої громади починів УСО „Тризуба", дасть нам Вашу підтримку і бажану допомогу, бо тільки спільними зусиллями нас усіх можемо завершити це важливе діло.

За Комітет Купна Спортової Площі УСО „Тризуб":
інж. Богдан Сірий, голова
мгр Ярослав Козак
секретар

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНАСТАЗІЯ ГРИЦАК, членка УНС Відд. ч. 36 Т-ва Сестрицтва Пресв. Богородиці Рочестер, Н. Й., померла 15-го вересня 1976 р. на 82-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1916 році. Полишила в смутку дочок Софію, Фреду і Марію, сина Николая дальшу рідню. Похорон відбувся 18-го вересня на цвинтарі Голі Сепулчре в Рочестер, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ БІЛОВУС ОТЕЦЬКІВ, членка УНС Відд. ч. 149 в Локкавана, Н. Й., померла 2 серпня 1976 р. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1944 році. Полишила в смутку родину тут і в Україні. Похорон відбувся 6-го серпня на цвинтарі св. Духа в Лi Дикавана, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО БУТИНСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 207 Т-ва Галицька Січ в Саут Дерфілд, Масс., помер 13 вересня 1976 р. на 51-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1949 році. Полишив в смутку дружину Анну, синів Томаса, Павла і Михайла, братів Володимира, Теодора, Йосифа і Петра та сестру Марію. Похорон відбувся на цвинтарі в Грінфілд, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Павло Рева, секр. Відд.

ІВАН МАЙКА, член УНСоюзу Відд. ч. 316 Т-ва Україн. Нар. Дім в Рочестері, помер 20 вересня 1976 р. на 80-му році життя. Покійний народився в Обельниці, пов. Рогатин Став членом УНСоюзу 1922 році. Полишив у смутку сина Степана дочку Олечу. Похорон відбувся на цвинтарі Голі Сепулчре в Рочестері, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИКОЛА ЛУЦИШИН, член УНС Відд. 217 Т-ва ім св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., помер 24 вересня 1976 р. на 85-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1918 році. Полишив в смутку дружину Параску, сина Вілліама, дочку Катерину, 5 внуків і одного правнука. Похорон відбувся 27 вересня на цвинтарі Голі Сепулчре в Рочестері, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ТАРАС ІВАШКІВ, член УНС Відд. ч. 423 в Чікаґо, помер 14 вересня 1976 р на 70-му році життя. Покійний народився в Стрию. Став членом УНСоюзу в 1951-му році. Полишив в смутку сестер Пелагію і Ольгу. Похорон відбувся 17 вересня на цвинтарі св. отця Николая в Чікаґо.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИКОЛА ЧЕРНИК, член УНСоюзу Відд. ч. 25 в Джерзі Сіті, помер 4-го серпня 1976 р. на 68-му році життя. Покійний народився в селі Якимчиці, пов. Городок, Україна. Став членом УНСоюзу в 1971 році Полишив в смутку дружину Осипу, синів Ореста, Зенона і Юрія з родиною. Похорон відбувся 7-го серпня на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ЙОСИФ БІЛАС мол., член УНСоюзу Відд. ч. 120 Т-ва св. Миколая в Алікіппа, Па., помер 14 вересня 1976 р на 55-му році життя. Покійний народився в Вино, Па. Став членом УНСоюзу в 1951 році. Полишив в смутку дружину Маргарет. Похорон відбувся 17-го вересня на цвинтарі Мт Олівет. в Алікіппа Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИКОЛА КРИСЬКІВ, член УНС Відд. ч. 402 Т-ва ім. Т. Шевченка в Етобікок, помер 5 вересня 1976 р. на 58-му році життя. Покійний народився в Озерянка, Тарнопіль, Україна. Став членом УНСоюзу в 1967 році. Полишив в смутку дружину Анелю, дочку Віру, батька та трьох братів й близьку і дальшу родину в Канаді та на рідних землях. Похорон відбувся 9-го вересня на цвинтарі Моунт Пісс у Місс.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ПАТЕРИН, членка УНСоюзу Відд. ч. 125 в Чікаґо, Ілл., померла у вересні 1976 року. Покійна народилася в Гузів, Західна Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1938 році. Полишила в смутку дочку Стеллу. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд Парк, в Елмвуд Парк, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО СВАЧИЙ, член УНСоюзу Відд. ч. 131 Т-ва ім. А. Шептицького в Чікаґо, помер 28-го серпня 1976 р на 53-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1956 році. Полишив в смутку дітей Надію, Оксану замужню, внука Івана і маму в Україні. Похорон відбувся 1-го вересня на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

КАТЕРИНА ПОЛЬМА, членка УНС Відд. ч. 140 Тва св. Михаїла, в Янґставн, Огайо, померла на 66-му році життя. Покійна народилася в Янґставн, Огайо. Стала членкою УНСоюзу в 1947 р. Полишила в смутку сестру Софію. Похорон відбувся 28 серпня на цвинтарі Калварія.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

Український Народний Союз

ПРОГОЛОШУЄ

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

В СОЮЗОВИХ ОКРУГАХ АМЕРИКИ Й КАНАДИ ДЛЯ ЗАПОЧАТКУВАННЯ

ОСІННЬОЇ КАМПАНІЇ 1976 РОКУ

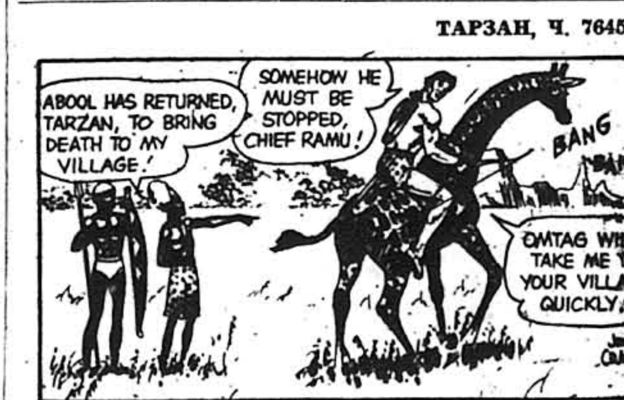
ОСІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, ЯКА ЗАЧАЛАСЬ У ВЕРЕСНІ І ТРИВАТИМЕ ДО КІНЦЯ ГРУДНЯ 1976 РОКУ, БУДЕ ПРОХОДИТИ ПІД КЛИЧЕМ:

1. Придбати до кінця року 3,000 членів, забезпечених на суму $6 міл.
2. Подбати, щоб усі Відділи, а тим самим і Округи виконали свої річні квоти призначені їм Організаційним Відділом.
3. Подбати, щоб у році світлих ювілеїв — 200-ліття Американської Незалежности і 100ліття Поселення Українців в Америці, ВСІ відділові урядовці, а також і члени Головного Уряду включилися в організаційну кампанію.

ПЛЯН ОРГАНІЗАЦІЙНИХ НАРАД І СЕКРЕТАРСЬКИХ КУРСІВ В ОКРУГАХ:

Дата нарад	Місцевість і місце нарад	Передбачені промовці
СУБОТА, 23-го ЖОВТНЯ	НЮАРК Український Народний Дім 140 Проспект Аве., Ірвінґтон Початок — год. 6-та веч.	Володимир Сохан Василь Оріховський
П'ЯТНИЦЯ, 29-го ЖОВТНЯ	ТОРОНТО Заля Українського Національного Об'єднання 297 Каледж вул., Торонто Початок — год. 7:30 веч.	Степан Гавриш о. Іван Ващук Василь Дідюк
СУБОТА, 30-го ЖОВТНЯ	МОНТРЕАЛЬ Дім Української Молоді 3260 Беавбієн Схід Початок — год. 6-та веч.	сен. Павло Юзик Степан Гавриш Текля Мороз
НЕДІЛЯ, 31-го ЖОВТНЯ	ПЕРТ АМБОЙ Заля Українського Народного Дому — 766 Стейт вул. Перт Амбой, Н. Дж. Початок — год. 2-га по пол.	Володимир Сохан Василь Оріховський

ТАРЗАН, Ч. 7645 Падають стріли

— Абул вернувся, Тарзане, приносячи смерть до мого села!

— Мусимо його в якийсь спосіб зупинити, ватажку Раму.

— Грим! Грим!

— Омтаґ швидко довезе мене до вашого села!

— Вертаймось в пустиню і продовжуймо наші розшуки...

—Так, Абуле... Якщо потребуватимемо більше харчів, то все зможемо вернутися сюди! Ха! ха! ха!